

REVOLT

ΕΝΤΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΙΨΗΣ ΑΣΟΕΕ
katalipsiasoe.blogspot.com

#1

13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2008

μια σφαίρα φεύγοντας από την κάνη
δεν έχει σημείο επιστροφής αλλά πρόσκρουσης.
έτσι και μια εξέγερση ξεκινά από την ατομική επιλογή
και ξεχύνεται μαζικά στο δρόμο.

ΜΗ ΑΝΑΣΤΡΕΨΙΜΑ

AYTA TA MEPOHYTA
EINAI TOY ALEX

ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ / EDITORIAL

Η παράδοση των καταπιεσμένων μας διδάσκει ότι η «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» που ζούμε τώρα δεν είναι η εξαίρεση αλλήλ ο κανόνας. Πρέπει να κατορθώσουμε να συλλάβουμε την ιστορία με τρόπο που να αντιστοιχεί σε αυτή την πραγματικότητα. Τότε θα διαπιστώσουμε καθαρά ότι αποστολή μας είναι να δημιουργήσουμε μια πραγματική κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Walter Benjamin / *Βέσεις για τη φιλοσοφία της ιστορίας*

Ολόκληρη η πόλη υπόκειται σε διαρκείς ανακατατάξεις συμβολισμών και νοημάτων. Οι δρόμοι που συνέδεαν καταναγκασμούς, τώρα συνδέουν αρνήσεις και οργή. Το χριστουγεννιάτικο δέντρο από αλυσονικό σύμβολο μιας νεκρής γιορτής στέκει (καρβουνιασμένη) απόδειξη της γιορτής που έχουν στήσει οι ζωντανοί. Τα αστυνομικά τμήματα από φρουροί της καθημερινότητας έχουν καταλήξει καθημερινός στόχος των μαθητών. Τα καμένα και ληηλατημένα πολυκαταστήματα αποδεικνύουν ότι για πρώτη φορά, στο εσωτερικό τους, ο χρόνος δεν υπήρξε σπαταλημένος...

Το άγγιγμά μας είναι μαγικό γιατί έχει την ικανότητα να μεταμορφώνει.

Το ίδιο συμβαίνει και με την ΑΣΟΕΕ. Ένα από τα κτίρια που επιλέξαμε να μεταμορφώσουμε, χωρίς να μετατρέψουμε την υλική του υπόσταση σε στάχτες. Το αντίθετο μάλιστα. Η (ηρώνη) ΑΣΟΕΕ είναι ένα ορμητήριο της ζωής που θέλουμε. Αυτοοργανωμένα, οριζόντια, αντιεραρχικά. Ένας χώρος του οποίου οι πύλες είναι τόσο διάπλητα ανοιχτές για όποιον/όποια θελήσει να τις διαβεί, όσο ερμητικά κλειστός είναι ο δρόμος της επιστροφής στην στυγνή κανονικότητα. Ένας χώρος όπου η απελευθερωμένη δημιουργικότητα όλων μας δοκιμάζεται σε πεδία μέχρι χθες άγνωστα. Ένας χωροχρόνος που δεν τον ορίζει κανείς άλλος εκτός από αυτούς/αυτές που βρίσκονται εντός του. Ένας χώρος όπου μπορούμε να κοιταζόμαστε όπως δεν μπορούσαμε να κοιταχούμε για τόσα και τόσα χρόνια.

Αυτή είναι η έντονη μορφή μερικών από αυτά που θέλουμε να πούμε και κυρίως να ζήσουμε...

μετάφραση του τελευταίου διαγγέλματος της Αυτού Μεγαλειότητας, του Πρωθυπουργού

Σ' αυτές τις κρίσιμες ώρες, η πρόκληση είναι ξεκάθαρη (όχι βέβαια να αντιμετωπίσουμε το φαινόμενο μιας ωμής δολοφονίας αθλά...!): Να θωρακίσουμε το δημοκρατικό πολίτευμα απέναντι στη βία ακραίων ομάδων (οι οποίες είναι και οι μόνες που αντέδρασαν μια και δεν υπήρξε οποιαδήποτε άλλη μορφή έμπρακτης αντίδρασης στο γεγονός της δολοφονίας). Γι' αυτό η εθνική ενότητα είναι αυτή τη στιγμή το χρέος όλων μας (όλων αυτών δηλαδή που δεν αντέδρασαν στην δολοφονία).

Στο πλαίσιο αυτό του χρέους είχα σήμερα διαδοχικές συναντήσεις με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τους Αρχηγούς των Κοινοβουλευτικών Κομμάτων και τον Πρόεδρο της Βουλής (δηλαδή όλους όσοι φροντίζουν κάθε φορά ώστε να μην αντιδρούν οι υπήκοοι ή έστω στην καλύτερη όταν αντιδρούν να το κάνουν με τρόπο που ελέγχεται από την κυρίαρχη ιδεολογία).

Κατέστησα σαφή τη θέση μου ότι όλοι όσοι προκαλούν βιαιότητες και βανδαλισμούς είναι εχθροί της Δημοκρατίας (εχθρός της Δημοκρατίας δεν χαρακτηρίστηκε ούτε ο δολοφόνος μπάτσος, γεγονός που εντάσσει την πράξη του μέσα στο πλαίσιο της Δημοκρατίας μας).

Ζήτησα από τους πολιτικούς Αρχηγούς να καταδικάσουν απερίφραστα τις πράξεις αυτές (δηλαδή να δώσουν το ΟΚ για να εξαπολυθεί η κρατική επίθεση χωρίς κανένα πολιτικό κώλυμα). Είναι ευθύνη, τόσο της Κυβέρνησης, όσο και του συνόλου των πολιτικών δυνάμεων να υπάρξει άμεσα κοινωνική και πολιτική απομόνωση των στοιχείων της βίας, της παρανομίας, της αντιδημοκρατικής συμπεριφοράς (νά' τα...τί λήγαμε πριν;).

Ζήτησα την αναβολή των συγκεντρώσεων (για να μην δώσω το δικαίωμα να γενικευτούν κι άλλο οι αντιδράσεις έχοντας πολιτικό περιεχόμενο). Είναι ευθύνη και των συνδικαλιστικών οργανώσεων, μετά την επιμονή τους να πραγματοποιήσουν αύριο συγκεντρώσεις, με ενδεχόμενο να εκμεταλλευτούν ακραίες ομάδες τους αγώνες των εργαζομένων για τη συνέχιση της βίαιης, της καταστροφικής δράσης τους (και βέβαια έχω δεδομένη την κατανόηση και την αμέριστη συμφωνία όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων στην δική μου άποψη για τις «ακραίες ομάδες»). Δεν μπορεί ούτε οι αγώνες των εργαζομένων, ούτε ο άδικος θάνατος ενός νέου, να συγχέονται με πράξεις που στρέφονται εναντίον της ασφάλειας των πολιτών, εναντίον των περιουσιών τους, εναντίον της κοινωνίας και της Δημοκρατίας (χωρίς βέβαια να μπορώ να φανταστώ πού άλλού μένει να μπορούν να στραφούν οι αντιδράσεις).

Είναι θεμιτές και σεβαστές οι πολιτικές διαφορές που έχουν τα κόμματα, στα πολλά, μικρά και μεγάλα ζητήματα που απασχολούν τον τόπο (μηχανισμοί διαχείρισης εξουσίας είμαστε, ξέρουμε εμείς από τέτοια). Οφείλουμε όμως όλοι να τηρήσουμε ενιαία στάση απέναντι σε παράνομες πράξεις (όπως ας πούμε η αγαστή αποδοχή των υποκριτικών παραιτήσεων των πολιτικών υπευθύνων για την δολοφονία του Αλέξη). Οφείλουμε να καταδικάσουμε απερίφραστα, με καθαρό λόγο και όχι με μισόλογα τη βία, τη ληηλασία, τους βανδαλισμούς, τη διασάλευση της κοινωνικής ειρήνης που επιχειρείται από τις ομάδες αυτές (θέλω καθαρή εντολή δια την πάταξιν κι όχι μισά πράγματα...).

Αυτή η ενότητα στην απομόνωση των ακραίων στοιχείων είναι ευθύνη, είναι χρέος όλων μας (φαίνομαι λιγάκι έμμονος αθλά θα μου επιτρέψετε να επιμείνω λιγάκι παραπάνω...). Σ' αυτές τις ώρες, δεν χωρούν κομματικές αντιδικίες και προσωπικά είμαι αποφασισμένος να μην τις παρακολουθήσω (α! εδώ αθλάζει η δεκτικότητα! Όλα κι όλα!). Γενικεύσεις και ισοπεδωτικοί αφορισμοί στο όνομα της Δημοκρατίας πλήττουν την ίδια τη Δημοκρατία (εξάλλου «εγώ ειμί η Δημοκρατία»).

Η Κυβέρνηση αντιμετωπίζει τα γεγονότα με την υπευθυνότητα, την ψυχραιμία και την αποφασιστικότητα που απαιτούν οι περιστάσεις (!!!). Με κεντρικό γνώμονα την προστασία της ανθρώπινης ζωής, την αποκατάσταση του αισθήματος ασφάλειας των πολιτών, την εξασφάλιση της νομιμότητας» (καλά για τα αθλά...αθλά αυτό για την προστασία της ανθρώπινης ζωής...).

Μια **σφαίρα** στην πόλη δεν μπορεί να σκοτώσει κάποιον που δεν είναι ζωντανός. Και γύρω μας κυκλοφορούν πολλοί που κουβαλάνε το πτώμα τους και νομίζουν πως είναι ζωντανοί. Καμία σφαίρα δεν μπορεί να σκοτώσει κανέναν απ' αυτούς τους αδέστακτους που θέλουν να ζήσουν μια ήσυχη ζωή, που θα έκαναν οτιδήποτε για να συνεχίσουν να κουβαλούν στην πόλη αυτό το κουφάρι. Καμία σφαίρα δεν μπορεί να τους σκοτώσει, και δεν έχει λόγο να τους σκοτώσει. Δεν διαταράσσουν καμία ομαλότητα που χτίζεται καθημερινά με τη βία, καμία κανονικότητα που κρύβει το φόβο.

Μόνο που η σφαίρα πέτυχε τον **Αλέξανδρο** πού ήταν ζωντανός. Είναι ζωντανός. Γιατί η ζωή δεν είναι αναπνοή κι η απώλειά της δεν μπορεί να διαπιστωθεί στο **νοσοκομείο**. Γιατί η ζωή αναπνέει στη σύγκρουση. Γιατί η ζωή αναπνέει όταν τρέχει πάνω απ'τους ακίνητους απ'τον φόβο δρόμους του εγώ, να βρεί τους έρωτες στα παγκάκια, το βλέμα των συντρόφων στις δύσκολες στιγμές, τα τσιγάρα στις λούφες, τις βόλτες στις σκοτεινές γωνιές, τα όνειρα και τα θέλω του εμείς.

Όσοι θέλουν να λένε ότι αυτό ήταν ένα **μεμονομένο περιστατικό** είναι σαν να κρύβουν ότι τα εγκατεστημένα στις δυτικές μητροπόλεις ταγμάτα του κράτους ασφαλείας είναι εκεί για να στοχεύουν με τις σφαίρες τους σε σώματα που εξακολουθούν να κινούνται άτακτα στην πόλη, σε μυαλά που εξακολουθούν να βρίσκουν λόγους να μισούν. Σε σώματα που η ιδεολογία της μηδενικής ανοχής ποινικοποιεί επειδή φτύνουν την κυρίαρχη αποσωματωμένη κουλτούρα των cyber σχέσεων και των προκαθορισμένων διαδρομών. Σε σώματα που δεν μπορούν να ελεγχθούν ιδεολογικά παρά μόνο βίαια.

Όσοι επιλέγουν να μιλάνε μόνο για την “απανθρωπιά” της **δολοφονίας** ενός 16χρονου, όσοι δεν μπορούν να συγκατήσουν τα σάλια που τους προκαλεί η κρυφή ηδονή του να παρακολουθούν ένα πιο πραγματικό σήριαλ στην **τηλεόραση** είναι όσοι δεν έχουν λόγους να αντιλαμβάνονται εμφυλιο-πολεμικά αυτό το γεγονός.

είναι όσοι έχουν λόγους να μην νοιώθουν ασφάλεια γι' αυτούς και την περιουσία τους και την ψάχνουν στο κράτος.
είναι όσοι γεμίζουν τα καταστήματα με κάμερες, όσοι πιστεύουν ότι αυτές στο δρόμο δεν είναι αρκετές.
Κι αυτοί που νομίζουν ότι αυτές θα τους σώσουν.
είναι όσοι στρέφουν τις καραμπίνες τους στους μετανάστες εκεί που οι δυνάμεις του στρατικοαστυνομικού συμπλέγματος δεν επαρκούν.
είναι οι τηλεθεατές που μπροστά στην δολοφονία του Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασράφ στην υποδιεύθυνση αλλοδαπών της Πέτρου Ράλλη, απλά αλλάζουν κανάλι.
είναι όσοι στις εκτεταμένες συγκρούσεις που ακολούθησαν τις επόμενες μέρες, που έδειξαν ότι υπάρχουν πολλοί ακόμα “ζωντανοί” που διαταράσσουν την φαινομενική ομαλότητα, που έδειξαν πως η τάξη βασιλεύει αλλά δεν κυβερνά, που διεκδίκησαν ότι καμία καταδίκη ή ρύθμιση δεν δίνει πίσω τις κλεμμένες ζωές, κατέβηκαν στο δρόμο μόνο για να μετρήσουν υλικές απώλειες.

Και είναι όλοι τους συνένοχοι του ελληνικού κράτους που τη νύχτα της 6/12/08, δια χειρός του **μπάτσου** Επαμεινώνδα Κορκονέα, στόχευσε, πυροβόλησε και σκότωσε τον 16χρονο **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟ**.

Το μόνο που τους αξίζει είναι οργή.

Το μόνο που μας αξίζει είναι οργή.

★
αυτοδιαχει
ριζόμενο
στέκι
αρχιτεκτο
νική

1η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΑΣΟΕΕ

Το βράδυ του Σαββάτου 6/12 μπάτσος-ειδικός φρουρός πυροβόλησε εν ψυχρώ στα Εξάρχεια τον 15χρονο Αλέξη Γρηγορόπουλο. Το γεγονός αυτό μιλάει από μόνο του όπως κι οι πράξεις αντίστασης κι εξέγερσης που εξαπλώθηκαν γρήγορα από το ίδιο βράδυ στην Αθήνα και σε όλη την χώρα.

Η συγκεκριμένη κρατική δολοφονία ήταν η σταγόνα που ξεχείλιζε το ποτήρι στην καθημερινή βία και τρομοκρατία που δέχονται όλο και πιο έντονα το τελευταίο διάστημα μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας, μέσω των μαζικών απολήψεων, της οικονομικής εξαθλίωσης, της αστυνομοκρατίας, της ψυχολογικής τρομοκρατίας που εξαπολύουν τα δελτία των 8.

Η συγκεκριμένη κρατική δολοφονία δεν ήταν επίσης ένα μεμονωμένο περιστατικό. Όσοι-ες διατηρούνε στοιχειώδη κοινωνική μνήμη δεν ξεχνάνε ούτε την δολοφονία του 15χρονου Μιχάλη Καλτεζά τον Νοέμβριο του 1985 από τον μπάτσο Μελίστα, ούτε τις πιο πρόσφατες δολοφονίες του 23χρονου Ηρακλή Μαραγκάκη από ειδικό φρουρό στο Ηράκλειο Κρήτης, της 43χρονης Μαρίας Κουλιούρη στην αγωνιζόμενη Λευκίμμη, ούτε άλλωστε τους δολοφονημένους αγωνιστές από το καθεστώς της δημοκρατίας (Κουμής, Κανελλοπούλου, Τσιρώνης, Τεμπονέρας κ.α.). Δεν ξεχνάνε επίσης την γενικότερη δολοφονική πολιτική του κράτους και του κεφαλαίου. Ενδεικτικά αναφέρουμε τα «εργατικά ατυχήματα» - καθημερινές δολοφονίες στα εργασιακά κάτεργα, με πιο πρόσφατο παράδειγμα την μαζική εξόντωση εργατών στο Πέραμα τον Ιούλιο, τις καθημερινές δολοφονίες και ξυλοδαρμούς αναρίθμητων ανώνυμων μεταναστών από τα σύνορα του ελληνικού κράτους μέχρι τα αστυνομικά κρατητήρια, όπως και τις δολοφονίες των κρατουμένων στα κολαστήρια της δημοκρατίας.

Η συγκεκριμένη κρατική δολοφονία τέλος παίρνει την απάντηση που της αναλογεί... Στους δρόμους των πόλεων που φλέγονται από χιλιάδες νεολαίους, εργαζόμενους, άνεργους και μετανάστες που συγκρούονται με τις μονάδες καταστολής και επιτίθενται στους ναούς της κατανάλωσης, στους νόμιμους ληστές που βρίσκονται στις τράπεζες, στους νόμιμους δολοφόνους που βρίσκονται στα αστυνομικά τμήματα.

Κι ενώ ο αγώνας εξαπλώνεται κοινωνικά με κατοίκους να πετάνε γλάστρες στους μπάτσους, μετανάστες να συγκρούονται στις γειτονιές τους με τα ΜΑΤ, μαθητές να καταλαμβάνουν τα σχολεία τους και να ξεχύνονται και να συγκρούονται στους δρόμους, τα ΜΜΕ απονοηματοδοτούν τις συγκρούσεις από τα γενικότερα κοινωνικά-ταξικά τους χαρακτηριστικά. Ενώ από την μια εκφράζουν τα «κροκοδείλια δάκρυα τους» για την δολοφονία, από την άλλη προσπαθούν να στρέψουν την κοινωνία ενάντια στους αγωνιζόμενους, παρουσιάζοντας τις επιθέσεις σε μεγαλοκαταστάματα και πολυεθνικές ως «ακραίες αντιδράσεις» που βλάπτουν το κοινωνικό σύνολο.

Όπως λοιπόν δεν αντιμετωπίζουμε την εν ψυχρώ δολοφονία ως μεμονωμένο περιστατικό κρατικής βίας, έτσι και δεν στρεφόμαστε απλά ενάντια στην «κακιά δεξιά» αλλά ενάντια σε όλες τις κυβερνήσεις και συνολικότερα ενάντια στο εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό καθεστώς της αστικής δημοκρατίας. Γι' αυτό δεν ζητάμε καμία παραίτηση υπουργών και κυβέρνησης, ούτε περιμένουμε οποιαδήποτε θεσμική δικαίωση για την δολοφονία. Δεν υπάρχει δικαίωση για μια δολοφονία, για καμιά κρατική δολοφονία. Υπάρχει μόνο η εξάλειψη της οργής, η όξυνση των απαντήσεων που δίνονται στους δρόμους, η επιθυμία μας η κοινωνική-ταξική οργή να στραφεί συνολικά και ανατρεπτικά ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα και τις εξουσιαστικές σχέσεις, πάνω στις οποίες δομείται η καταπιεστική πραγματικότητα που όλοι αντιλαμβανόμαστε.

Ως ένα κομμάτι της κοινωνικής-ταξικής σύγκρουσης η Κατάληψη ΑΣΟΕΕ αποτελεί έναν ανοιχτό χώρο για ενημέρωση και συνδιαμόρφωση συλλογικών δράσεων στους δρόμους. Ταυτόχρονα κρίνουμε ως σημαντική την κατάληψη πανεπιστημιακών ιδρυμάτων ως ένα χώρο αναδιοργάνωσης και αυτοοργάνωσης των δυνάμεων μας απέναντι στην κρατική καταστολή έτσι ώστε σε αυτόν τον αγώνα που έχει ξεσπάσει να μην μείνει κανένας μόνος του απέναντι στο κράτος. Γι' αυτόν τον λόγο η Κατάληψη ΑΣΟΕΕ παραμένει ανοιχτή και καλεί σε συνέλευση την Δευτέρα 8/12 στις 20:00.

**ΑΠΟΛΗΨΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΑΚΩΝ
ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ /
ΚΑΜΙΑ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΜΕΙΝΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΗ /
ΟΣΟ ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ
ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ**

**ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΠΕΙ ΑΚΟΜΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΣ ΠΕΞΗ
ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΑΠΕΞΗ**

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΑΣΟΕΕ 08/12/08

**Ο ΚΟΣΜΟΣ
ΔΕΝ ΚΕΡΑΖΕΤΑΙ
ΜΕ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ**

έρχεται πάντα με το μαχαίρι στα δόντια

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Το αποκορύφωμα της κοινωνικής καταπίεσης είναι να σε πυροβολούν στο ψαχνό.

**Η ΤΕΧΝΗ ΠΛΗΜΜΥΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
ΟΠΩΣ ΤΑ ΨΟΦΙΑ ΠΟΝΤΙΚΙΑ
ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΠΑΝΟΥΚΛΑ**

Όλες οι βγαλμένες από το οδόστρωμα πέτρες που έπεσαν στις ασπίδες των μπάτσων ή στις προθήκες των ναών του εμπορεύματος, όλα τα φλεγόμενα μπουκάκια που χάραξαν μια τροχιά στον νυχτερινό ουρανό, όλα τα οδοφράγματα που στήθηκαν στους δρόμους της πόλης, χωρίζοντας τις δικές μας περιοχές από τις δικές τους, όλοι οι κάδοι των καταναλωτικών σκουπιδιών που, χάρη στη φωτιά της εξέγερσης, από Μηδέν έγιναν Κάτι, όλες οι γροθιές που υψώθηκαν κάτω απ' το φεγγάρι, είναι τα όπλα που δίνουν σάρκα, αλλά και πραγματική δύναμη, όχι μόνο στην αντίσταση, αλλά και στην ελευθερία. Και είναι ακριβώς η αίσθηση της ελευθερίας που εκείνες τις στιγμές αποτελεί τελικά το μόνο στο οποίο αξίζει να στοιχηματίσουμε: η αίσθηση των δημονημένων παιδικών πρωινών όπου όλα μπορούν να συμβούν γιατί είμαστε εμείς, ως δημιουργικά ανθρώπινα όντα, που έχουμε ξυπνήσει, όχι οι κατοπινές αποδοτικές ανθρωπομηχανές του υπηκόου, του εκπαιδευόμενου, του αθλοτριωμένου εργάτη, του ιδιοκτήτη, του οικογενειάρχη. Η αίσθηση ότι αντιμετωπίζεις τους εχθρούς της ελευθερίας – ότι για δεν τους φοβάσαι.

Έχουν επομένως σοβαρούς λόγους να ανησυχούν όσοι θέλουν να συνεχίσουν να κάνουν τη δουλειά τους, σαν μην τρέχει τίποτα, σαν να μην έτρεξε τίποτα ποτέ. Το φάντασμα της ελευθερίας πάντα έρχεται με το μαχαίρι στα δόντια, με τη βίαιη διάθεση να σπάσει τις αλυσίδες, όλες τις αλυσίδες, που μετατρέπουν τη ζωή σε μιαν άθλια επαναληπτικότητα, χρήση για την αναπαραγωγή των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων. Από το Σάββατο της 6ης Δεκέμβρη, όμως, οι πόλεις αυτής της χώρας δεν λειτουργούν κανονικά: δεν έχει shopping therapy, ανοιχτούς δρόμους για να πάμε στη δουλειά μας, ειδήσεις για τις επόμενες πρωτοβουλίες ανάκαμψης της κυβέρνησης, ανέμελο zapping στις lifestyle εκπομπές, βραδινές τσάρκες με το αμάξι γύρω από το Σύνταγμα, κ.λπ., κ.λπ., κ.λπ. Αυτές οι μέρες και οι νύχτες δεν ανήκουν στους εμπόρους, στους τηλεσχολιαστές, στους υπουργούς και στους μπάτσους. Αυτές οι μέρες και οι νύχτες ανήκουν στον Αλέξη!

Ως σουρρεαλιστές βρεθήκαμε απ' την αρχή στο δρόμο, μαζί με χιλιάδες άλλους εξεγερμένους και αλληλεγγυούς ανθρώπους, γιατί ο σουρρεαλισμός γεννήθηκε με την ανάσα του δρόμου, και δεν σκοπεύει ποτέ να την εγκαταλείψει. Μετά τη μαζική αντίσταση στους κρατικούς δολοφόνους η ανάσα του δρόμου έχει γίνει ακόμα πιο ζεστή, ακόμα πιο φιλόξενη, ακόμα πιο δημιουργική. Δεν μας αναλογεί η αρμοδιότητα να προτείνουμε μια γραμμή στο κίνημα. Αναλαμβάνουμε, ωστόσο, την ευθύνη του κοινού αγώνα, γιατί είναι αγώνας για την ελευθερία. Χωρίς να είμαστε υποχρεωμένοι να συμφωνούμε με όλες τις πτυχές ενός τέτοιου μαζικού φαινομένου, χωρίς να είμαστε θιασώτες του τυφλού μίσους και της βίας για τη βία, δεχόμαστε ότι το φαινόμενο αυτό δικαίως υπάρχει.

**Να μην αφήσουμε αυτήν την φλεγόμενη πνοή της ποίησης
απλά να εκτονωθεί ή να σβήσει.**

**Να την μετατρέψουμε σε μια συγκεκριμένη ουτοπία:
για την αλλαγή του κόσμου και την αλλαγή της ζωής!
Καμιά ειρήνη με τους μπάτσους και τ' αφεντικά τους!**

Όλοι στους δρόμους!

Όσοι δεν μπορούν να συναισθανθούν την οργή ως το βουλώσουν!

Υπερρεαλιστική Ομάδα Αθήνας, Δεκέμβριος 2008

Είμαστε εδώ Είμαστε παντού Είμαστε Εικόνα από το μέλλον

Αν δεν καώ εγώ, αν δεν καείς εσύ, αν δεν καούμε εμείς, πώς θα γενούνε τα σκοτάδια ήλμψη;
Ναζίμ Χικμέτ / "Όπως ο Κερέμ"

Με τον φόβο στα δόντια το σκυλολόι ουρλιάζει: επιστρέψτε στην κανονικότητα – τέλειωσε το πανηγύρι των τρελών. Οι φιλόλογοι της αφομοίωσης έχουν ήδη αρχίσει να ξεθάβουν τα κοφτερά τους χάρδια: «Είμαστε έτοιμοι να ξεχάσουμε, να κατανοήσουμε να εξαργυρώσουμε τις ατασθαλίες των περασμένων ημερών, μα τώρα καθίστε καλά αληθώς θα φέρουμε τους κοινωνιολόγους μας, τους ανθρωπολόγους μας, τους ψυχιάτρους μας! Σαν καλοί πατεράδες ανεχτήκαμε με συγκράτηση το συναισθηματικό σας ξέσπασμα – τώρα δέστε πώς χάσκουν άδεια τα θρανία, τα γραφεία και οι βιτρίνες! Ήρθε η ώρα για επιστροφή κι όποιος αρνηθεί αυτό το ιερό καθήκον θα χτυπηθεί, θα κοινωνιολογικοποιηθεί, θα ψυχιατρικοποιηθεί. Τούτη η έγκληση πλανάται πάνω από την πόλη: «Είστε στα Πόστα σας;» Η δημοκρατία, η κοινωνική αρμονία, η εθνική ενότητα και όλες οι μεγάλες αγκαλιές που βρωμάνε θάνατο έχουν ήδη απλώσει τα κουλά τους...

Η εξουσία (από την κυβέρνηση ως τους γονείς) αποσκοπεί όχι απλά στην καταστολή της εξέγερσης και της γενίκευσής της, μα στην παραγωγή μιας σχέσης υποταγής-υποκειμενοποίησης. Μια σχέση η οποία ορίζει τον βίο, δηλαδή την πολιτική ζωή, ως μια σφαίρα συνεργασίας, συμβιβασμού και συναίνεσης. «Πολιτική είναι η πολιτική της συναίνεσης, τα υπόλοιπα είναι συμμοριτοπόλεμος, μπάχαλα, χάος»: να μια πιστή μετάφραση όσων μας πλένε. Της προσπάθειάς τους να αρνηθούν τον ζωτικό κορμό κάθε ενέργειας, και να μας διαχωρίσουν, να μας απομονώσουν από αυτό που μπορούμε να πράξουμε: όχι να κάνουμε τα δύο ένα, μα να σπάμε ξανά και ξανά το ένα σε δύο. Οι μανδάρινοι της αρμονίας, οι βαρόνοι της ησυχίας-τάξης-και-ασφάλειας μας εγκαλούν να γίνουμε διαλεκτικοί. Όμως αυτά τα κόλλημα είναι απειληστικά παλιά και η αθλιότητά τους φαίνεται στις σαπιοκοιλίες των εργατοπατέρων, στα ξεπλυμένα μάτια των διαμεσολαβητών, που σαν όρνια κουρνιάζουν πάνω από κάθε άρνηση, πάνω από κάθε πάθος για το πραγματικό. Τους είδαμε τον Μάν, τους είδαμε στο LA και στο Brixton, τους βλέπουμε εδώ και δεκαετίες να ξερογλείφουν τα ξεψαχνισμένα κοκάλια του Πολυτεχνείου. Τους είδαμε ξανά εκθές που αντί να κηρύξουν γενική απεργία διαρκείας υποκλήθηκαν μπροστά στην νομιμότητα κι ακύρωσαν την απεργιακή πορεία. Γιατί γνωρίζουν πολύ καλά πως ο δρόμος για την γενίκευση της εξέγερσης περνάει από την μεταφορά της στο πεδίο της παραγωγής – περνάει μέσα από την κατάληψη των μέσων παραγωγής του κόσμου που μας συνθίβει.

Αύριο ξημερώνει μια μέρα για την οποία τίποτα δεν είναι σίγουρο. Και τί θα μπορούσε να είναι πιο απελευθερωτικό από αυτό μετά από τόσα χρόνια βεβαιότητας; Μια σφαίρα στάθηκε ικανή να διακόψει την συγγή αλληλεγγύη τόσων πολλών ημερών που έμοιαζαν τόσο πολύ μεταξύ τους. Η δολοφονία ενός δεκαπεντάχρονου ήταν η στιγμή που συντελέστηκε μια μετατόπιση ικανή να φέρει τα πάνω κάτω. Η μετατόπιση δηλαδή από την διεκπεραίωση μιας ακόμα μέρας στο σημείο που τόσοι πολλοί σκέφτηκαν ταυτόχρονα: «Αυτό ήταν, ως εδώ, όλα πρέπει να αλλάξουν και είμαστε εμείς αυτοί που θα τα αλλάξουμε». Και η εκδίκηση για τον θάνατο του Αλέξη έγινε εκδίκηση για την κάθε μέρα που είμαστε αναγκασμένοι να ξυπνάμε σε αυτό τον κόσμο. Και αυτό που φάνταζε τόσο δύσκολο αποδείχτηκε τόσο απλό.

Αυτό είναι κάτι που έχει συμβεί, κάτι που έχουμε. Αν είναι κάτι που τρομάζει αυτό δεν είναι άλλο από την επιστροφή στην κανονικότητα. Γιατί στους κατεστραμμένους και ληηλατημένους δρόμους των ημερών μας πόλεων δεν βλέπουμε μόνο τα αυτονόητα αποτελέσματα της οργής μας αλλά την δυνατότητα να αρχίσουμε να ζούμε. Πλέον

δεν έχουμε άλλο να κάνουμε από το να εγκατασταθούμε πάνω σε αυτή την δυνατότητα μετατρέποντας την σε βίωμα: Προσγειώνοντας στο έδαφος της καθημερινότητας την δημιουργικότητα μας, την δύναμή μας να υλοποιούμε τις επιθυμίες μας, την δύναμή μας όχι να ενατενίζουμε μα να κατασκευάζουμε το πραγματικό. Αυτός είναι ο ζωτικός μας χώρος. Όλα τα άλλα είναι θάνατος.

Όποιος θέλει να καταλάβει, θα καταλάβει. Τώρα είναι η ώρα να σπάσουν τα αόρατα κελιά που καθηλώνουν τον καθένα στην μικρή και μίζερη ζωούλα του. Και αυτό δεν απαιτεί μόνο ή απαραίτητα να επιτεθεί κανείς σε τμήματα και να κάψει πολυκαταστήματα και τράπεζες. Η στιγμή που κάποιος εγκαταλείπει τον καναπέ του και την απαθή ενατένιση της ίδιας του της ζωής και βγαίνει στο δρόμο για να μιλήσει και να ακούσει, αφήνοντας αυθόρμητα πίσω του καθετί ιδιωτικό, εμπεριέχει στο πεδίο των κοινωνικών σχέσεων την αποσταθεροποιητική ισχύ πυρηνικής βόμβας. Και αυτό ακριβώς γιατί η (μέχρι τώρα) καθήλωση του καθένα στον μικρόκοσμό του είναι δεμένη με τις ελκτικές δυνάμεις του ατόμου. Τις δυνάμεις εκείνες που κάνουν τον (καπιταλιστικό) κόσμο να γυρίζει. Αυτό είναι το δίλημμα: ή με τους εξεγερμένους ή μόνος. Και αυτή είναι μια από τις ελάχιστες φορές που ένα δίλημμα μπορεί να είναι τόσο απόλυτο και πραγματικό ταυτόχρονα.

– jack the ripper –

ΑΝΕΡΓΟΙ - ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ -
ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΙ
ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΔΕΝ
ΕΧΟΥΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

National Dealing

το καθεστώς.

Το δημοκρατικό καθεστώς.

Η δημοκρατία ως πολιτική διαχείριση του κεφαλαίου προτρέπει:

Εθνική ενότητα!

Μια προτροπή παντός καιρού.

Πώς αλλιώς θα διαφύλλατε την εκμετάλλευση;

Πώς αλλιώς θα συγκάλυπτε τη βαρβαρότητα;

Πώς αλλιώς θα προστάτευε την υπόσταση του;

Τα αφεντικά λοιπόν, μέσα απ' το στόμα των πολιτικών διαχειριστών, απαιτούν:

Εθνική ενότητα!

Ειδικά τώρα που γίνεται όλο και πιο φανερό πως οι συνέπειες της κρίσης που οι ίδιοι δημιούργησαν, στρέφονται αμείλικτες ενάντιά τους με κάθε τρόπο και μέσο.

Τώρα που γίνεται εμφανές σε όλο και περισσότερο κόσμο πως η «ώρα της κρίσης» γι' αυτούς είναι ήδη εδώ.

Η κρίση σε κάθε πεδίο των κοινωνικών σχέσεων είναι πια όλη δική τους.

Συναντά τους φυσικούς φορείς της.

Φτάνουν ακόμα και να παρακαλούν θερμά -σαν τακτική καλού πατέρα:

Εθνική ενότητα!

Δηλαδή να ξαναγίνει προφανές το «αυτονόητο», δίκαιο, ή ό,τι άλλο:

-Οι εργάτες αγκαλιά με τα αφεντικά τους.

-Οι μετανάστες ενωμένοι με τους δήμιούς τους.

-Οι νεκροί αγκαλιά με τους δολοφόνους τους.

Μας προτείνουν ένα λογικό deal...

Πώς να αρνηθείς;

Κι εμείς σας αγαπάμε!

ΟΥΤΕ ΓΙΑ ΑΣΤΕΙΟ!

2η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΑΣΟΕΕ

Κυριακή 7/12 κι ο υπουργός εσωτερικών στην πρώτη του δήλωση σχετικά με τις εκτεταμένες συγκρούσεις που εξελίσσονταν σε πολλά σημεία του ελληνικού χώρου από το βράδυ του Σαββάτου για την κρατική δολοφονία του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου, διαπιστώνει πως «ο τραγικός θάνατος ενός παιδιού χρησιμοποιείται από κάποιους για τις δικές τους καταστροφικές επιδιώξεις», υποδεικνύοντας τους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές.

Δευτέρα πρωί κι η κοινωνική οργή συνεχίζει να εξαπλώνεται απ' άκρη σ' άκρη στην επικράτεια με τους μαθητές να βγαίνουν στο προσκήνιο: πορείες, αποκλεισμοί δρόμων, φωτιές, επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα. Το απόγευμα την σκυτάλη παίρνουν καλεσμένες και αυτοσχέδιες διαδηλώσεις δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων σε πολλές πόλεις με επιθέσεις σε κρατικά κτίρια, τράπεζες, πολυκαταστήματα και γνωστές αθυσίδες... Τους γνωστούς «μεροκαματιάρηδες» για τα ΜΜΕ, που μέχρι πριν μια εβδομάδα βέβαια τους κατηγορούσαν για την ακρίβεια και για αισχροκερδείς ανατιμήσεις.

Ο θάνατος του Αλέξη ήρθε να διασταυρωθεί με τους μικρούς καθημερινούς θανάτους της πειθαρχίας, των εντολών, των προστακτικών της εξουσίας, των οθόνων και δυσκολότερων όρων επιβίωσης, του οθόνου εντεινόμενου ελέγχου και καταστολής. Μια εξεγερτική ευαισθησία που μαζί με τη συσσωρευμένη ασφυξία γέννησε το ανεξέλεγκτο με μια πρωτόγνωρη ορμή κατά κρατικών-καπιταλιστικών στόχων-συμβόλων και των δυνάμεων καταστολής, οδηγώντας το πολιτικό σύστημα σε αποσταθεροποίηση.

Κι από την άλλη, μια δημοκρατία αποσασθρωμένη, σε οικονομική κρίση, απονομιμοποιημένη κοινωνικά από μικρά και μεγάλα «σκάνδαλα», με στρατιές φτωχών και αποκλεισμένων να προσπαθεί να αντλήσει την κοινωνική συναίνεση για την πάταξη των ταραχών... θεατρικές παραστάσεις ευαισθησίας μπροστά στις κάμερες από τον πρωθυπουργό, υπουργούς, βουλευτές, δημοσιογράφους και άλλα παράσιτα με ταυτόχρονες επικλήσεις για την αναγκαιότητα κοινωνικής ειρήνευσης και συμπόρευσης κράτους-κοινωνίας κάτω από την υπόσχεση της «εμβάθυνσης των δημοκρατικών θεσμών».

Ωστόσο, ο περίφημος καταστατικός μύθος της δημοκρατίας, το «κοινωνικό συμβόλαιο», γίνεται στάχτη στους δρόμους της διάχυτης κοινωνικής ανταρσίας των ημερών. Γι' αυτό και το καθεστώς επιχειρεί με όλες του τις δυνάμεις να ανασυνταχθεί.

Γι' αυτό γίνονται διαρκώς κυβερνητικές και παρακυβερνητικές συσκέψεις και ανακοινώσεις. Γι' αυτό τα ΜΜΕ σε εντεταλμένη υπηρεσία ανέλαβαν το γνώριμο ρόλο τους, αυτόν του οργανωμένου ψεύδους και της πρόκλησης φοβικών συνδρόμων, όπως οι ψευδείς αναφορές για εγκλωβισμένους σε κτίρια που δέχτηκαν επίθεση στη χθεσινή συγκρουσιακή πορεία και για αφαίρεση όπλων από οπλοπωλείο. Γι' αυτό ο πρωθυπουργός θα συναντηθεί σήμερα με τον πρόεδρο της δημοκρατίας και κατόπιν με όλους τους αρχηγούς των κομμάτων του κοινοβουλίου. Γι' αυτό τα σχολεία με ανακοίνωση του υπουργείου θα παραμείνουν σήμερα κλειστά, σε μια προσπάθεια να αποτραπούν οι συγκεντρώσεις μαθητών. Γι' αυτό η ΓΣΕΕ μετέτρεψε την αυριανή απεργιακή διαδήλωση σε απλή συγκέντρωση στο Σύνταγμα. Γι' αυτό οι αριστεροί στυλοβάτες του συστήματος ενώ «κατανοούν» το δικίο της κοινωνικής οργής καταδικάζουν τις «ακρότητες» και θέτοντας ζήτημα πτώσης της κυβέρνησης μετατρέπουν την ανταρσία σε απλή διαμαρτυρία κατά της κυβερνητικής πολιτικής, λογική που αναπόδραστα οδηγεί στη συρρίκνωση της κοινωνικής δυναμικής.

Απέναντι στα σενάρια περί επιβολής καθεστώτος εκτάκτου ανάγκης, τις κομματικές συναινέσεις, τους μιντιακούς προασπιστές της τάξης και της ασφάλειας και κάθε καθοδηγητή μεσοδιαβήτη...καμιά αναδίπλωση, καμιά ανακωχή. Όλοι στους δρόμους.

Η κατειλημμένη ΑΣΟΕΕ, ως κομμάτι της κοινωνικής-ταξικής ανάφλεξης και σύγκρουσης συνεχίζει να αποτελεί έναν ανοιχτό χώρο για ενημέρωση και συνδιαμόρφωση συλλογικών δράσεων στο δρόμο, έναν χώρο αναδιοργάνωσης και αυτοοργάνωσης των δυνάμεων μας απέναντι στην κρατική καταστολή, όπως και όλα τα άλλα κατειλημμένα πανεπιστημιακά ιδρύματα.

Συγκέντρωση, σήμερα Τρίτη 9/12, στις 6:00μμ, στην Κατάληψη της ΑΣΟΕΕ.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΙΧΜΑΝΩΤΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ

ΕΛ.ΑΣ. ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ, ΡΟΥΦΙΑΝΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ & ΒΑΣΑΝΙΣΤΩΝ

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΠΕΙ ΑΚΟΜΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΣ ΠΕΞΗ

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΑΠΕΞΗ

**Η ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑ
ΕΙΝΑΙ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
ΤΩΝ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΩΝ**

ΔΙΑΝΟΓΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗ 2η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΣΟΕΕ

Παιδια συμφωνω με τα περισσοτερα απο τα οποια διαβασα.. οφειλω να σταθω σε μερικα σημεια και να εκφρασω καποιες σκεψεις μου οσον αφορα τον τροπο αντιδρασης... Η σιωπη ειναι συνενοχη ή ειναι και φοβος; Που ξεκινανε και που τελειωνουν οι ελευθεριες μας; Και ναι ειμαι μαζι σας στο να καταστραφει οτι αντιπροσωπευει καπιταλιστικα συμφεροντα και οτι διαιωνιζει τις ταξικες διαφορες... Αλλα καταστρεφονται μονο καπιταλιστες; ή και απλοι βιοπαλαιστες που με κοπο καταφεραν να βρουν μια εργασία σε αυτα τα καπιταλιστικα κπρια; Και αν δεν επρεπε να το κανουν γιατι διαιωνιζουν το συστημα τι θα επρεπε να κανουν;... Πιστευετε οτι ο Αλεξης (Αλεξη καλο ταξιδι, εγραψες τη δικια σου ιστορια στην ελλαδα) θα καιροταν να εβλεπε το μαγαζι της μητερας του να καιγεται και να καταστρεφεται ολοσχερως;... Και αν καποιοι πρεπει να θυσιασσουν στο βωμο του αγωνα και να περασουν δυσκολες ωρες στο ονομα της δικαιοσυνης, της αγανακτησης που ολοι βιωνουμε.. θα συμφωνησω, αλλα αναρωτιεμαι αν συνεχισει το καψιμο και τις επομενες μερες θαρρεται οτι θα εκει πληγει το κεφαλαιο ή θα εκουν ερθει πιο κοντα στην απογνωση και την αυτοκτονια πολλοι οικογενειαρχεις που κανουν οτι εκουν και δεν εκουν, αλλοι νεοι που θα εκουν χασει τις εργασιες τους και η καθημερινοτητα θα τους βαραινει; Ο κοσμος κρυφα ή φανερα, ειναι μαζι σας στον αγωνα για μια αλλη καθημερινοτητα.. Ομως παρολο που θελει τολμη η ελευθερια θελει και αρετη... Ολοκληρωνοντας, δεν θελω ομως καν να σκεφτομαι το οφθαλμον αντι οφθαλμου... ποτε θα ειπωθει δηλαδη η τελευταια λεξη; ποτε θα εκτονωθει η ενταση; ποτε η ανεξελεκτη καταστροφη θα σταματησει παιδια; οταν σκοτωθει αλλος ενας απο το αντιπαλο στρατοπεδο;; Δηλαδη μονο με βια στη βια; Φοβμαι τις βεντετες ποτε δεν μου αρεσαν....

[...] Σας ευχομαι και μας ευχομαι να ξυπνησουν οι συνειδησεις, να αφυπνιστουν οι υπνωμενοι, να κατατροπωθει το κεφαλαιο, αλλα φοβμαι να πω και το να βγουμε στους δρομους ξανα... απλα φοβμαι... Και δε μου αρεσει να σιωπω... το σιχαινομαι...

Μετα της

Μια νεα συναγωνιστρια...
10 Δεκέμβριος 2008 1:33 πμ

Θα σου απαντήσουμε όπως και σε μια άλλη φίλη που μας έστειλε μέιλ με τα ίδια περίπου ερωτηματικά:

Με κάθε επιφύλαξη, καθώς δεν γνωρίζαστε και είναι δύσκολο να ξεπεραστούν οι προσωπικοί κώδικες επικοινωνίας, θέλουμε να σου γράψουμε δυο πράγματα:

1

"Προς τους ανθρώπους που βγάζουν με μόχθο το ψωμί τους και είδαν χθες τις περιουσίες τους να καίγονται, προς εμάς και τους γονείς μας που θα πληρώσουμε όπως πάντα τα «σπασμένα»;

Αυτοί οι άνθρωποι που συνδυάζουν μόχθο και περιουσία δεν υπάρχουν. Είμαστε σίγουροι ότι ο φούρνος της γειτονιάς σου δεν έπαθε τίποτε, ο τσαγκάρης, η ράφτρα, ο το φαρμακείο και ούτε ήταν αυτοί που απειλήθηκαν. Τέτοιοι άνθρωποι του μόχθου δεν υπάρχουν στην Ερμού και τη Σταδίου.

Όλα τα έξοδα για όλη τη ζωή των παιδιών σου δεν αξίζουν παραπάνω από δυο ρόδες ενός πολεμικού αεροπλάνου. Πρέπει να τελειώνουμε με την σακλή μυθολογία των ζημιών για τους ανθρώπους του μόχθου.

2

Και όμως όλη αυτή η πολιτική αποσταθεροποίηση είναι που θα τους κάνει να σκεφτούν τη στιγμή που θα ξανασηκώσουν τα όπλα τους. Απέναντι στο παιδί το δικό σου και το δικό μας. Εμείς ανοίγουμε δρόμο και για τους άλλους κοινωνικούς αγώνες γιατί είμαστε εργαζόμενοι, άνεργοι, φοιτητές, μαθητές, με λίγα λόγια κοινωνία... Και όσον αφορά τη βία θα πρέπει να σκεφτείς πόσο θα σου κόστιζε όκι η απάντηση στον θάνατο ενός παιδιού σου αλλά τί θα χρειαζόταν να κάνεις για να σταματήσεις τον δολοφόνο λίγο πριν πυροβολήσει..

Κάντε ό,τι καταλαβαίνετε. Κι εμείς.

Τα σέβη μας

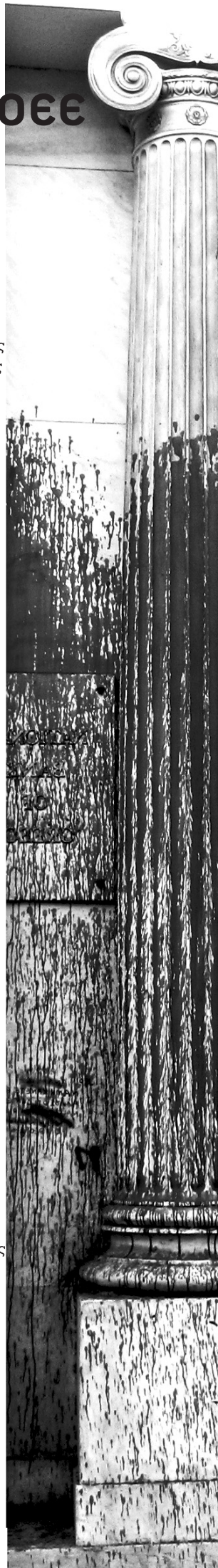
10 Δεκέμβριος 2008 1:50 πμ

Σας ευχαριστω για την απαντηση... Η ζυμωση των μυαλων μεσα απο το διαλογο ειναι παντα ο καλυτερος τροπος για μια σωστη επανασταση.. Ευχομαι να εχετε δικιο και να ειναι ετσι... Δεν μενω στην Αθηνα και δεν ξερω καλα απο Σταδίου και Ερμού... Εκει μιλουσα για τους εργαζομενους στα καταστηματα, τραπεζες κτλ. τη γενια των 700 ευρω, που στην προκειμενη μπορει να κασουν ακομα και αυτα... Αλλα θα μου πεις οτι της ντροπης ηταν και ισως καιρος ειναι να αγωνιστουν για ενα καλυτερο αυριο... Ομως στο τελευταιο σας ερωτημα, ελπίζω η απαντηση να μην ειναι να τον σκοτωσω πρωτη για να τον σταματησω... ελπίζω να εννοουμε την πολιτικη αποσταθεροποιηση σαν το οπλο μας και οχι την ωμη βια... ετσι θα γινουμε ολοι ιδιοι... μερος της ιδιας ιδεολογιας...

Καληνυχτα σας και ευχαριστω για την επικοινωνια...

....Αν ειναι μονο ετσι, ο αγωνας σας ειναι αγωνας ολων μας...

10 Δεκέμβριος 2008 2:28 πμ

mail:

Πάντα ήθελα να γράψω κείμενα και δεν μπορούσα. Πάντα ήταν λίγο η οργή λίγο η ευαισθησία και όλα αυτά μαζί μπερδεύονταν. Μου κατέβαιναν πολλή στο κεφάλι και τα έκανα σκατά στο χαρτί. Γι' αυτό δεν γράφω κείμενο απλά μοιράζομαι αυτό που ένιωσα σήμερα. Φύγαμε απο σσσεε γιατί μάθαμε ότι έγινε πέσιμο στο τμήμα στην Πετρούπολη. Καλούσε ο συνασπισμός και κάποιοι μαθητές ξέφυγαν απο το "προβλεπόμενο" και επιτέθηκαν. Όταν φτάσαμε εκεί είχαν κρύψει τους χακί μέσα και έξω ήταν οι μπηλές. Δημόσιες σχέσεις με τους μπάτσους και επιχειρήματα για το τι πρέπει να κάνουμε και ο νόμος θα κάνει τη δουλειά του και άλλες μαλακίες. Εκεί και οι θεία, ο θεός και η ξαδέρφη. Πολλοί γνωστοί μου επίσης. Εμετικό... 1 πρόσφατος νεκρός, εκατοντάδες ξυλοκοπημένοι, συνέχιση των πυροβολισμών, συλληφθέντες χημικά. Δεν ξέρω τι με έποιασε και χωρίς να καν να δω αν έχουν έρθει όλοι οι σύντροφοι, χωρίς να το σκεφτώ με έποιασε ένα ξέσπασμα. Αρχίζα να φωνάζω σ' αυτούς που μιλήσουν με τον μπάτσο και να τους λέω ότι αυτός είναι ο δολοφόνος, αυτός κάτι πήγε να πει άρχισα να φωνάζω περισσότερο για τους νέκρους για τη δημοκρατίς τους και έφυγα. Με έποιασε η θεία να μου πει για το αύριο. Για το αύριο ακούτε; Εμείς βγάζουμε τα λυσικά μας για να φτιάξουμε το αύριο και ήρθε να μου πει αυτή που λίγο μετά έλεγε "εγώ φοβάμαι μη το χρεωθούμε πολιτικά" για το αύριο. Κάποια στιγμή απο την ένταση με έπιασαν τα κλάματα. Ωστόσο είχαν ήρθαν και οι άλλοι. Οι σύντροφοι μου. Εγώ έτρεμα. Εδώ μεγάλωσα και αυτοί είναι δολοφόνοι. Αύριο μπορεί να είμαι εγώ. Η αδερφή ή ο ξάδερφός μου. Η θεία μου έλεγε και τι βγαίνει με τις μολτόφ και ότι έπρεπε να κάνουμε καθιστική διαμαρτυρία στη βουλή. Όταν την ρώτησα αν ήταν η κόρη της η νεκρή μου είπε ότι τότε θα γινόταν καμικάζι. Τώρα γιατί όχι; Όχι να γίνει καμικάζι αλλά να διώξει τους δολοφόνους. Επειδή αυτό είναι παιδί άλλης μάνας; Έπρεπε να ξέρει η θεία ότι και εγώ παιδί άλλης μάνας είμαι και όχι δικό της. Ο θάνατος μου λοιπόν θα είναι μια καθιστική διαμαρτυρία. Αν και η μάνα μου σκέφτετε το ίδιο τότε ο θάνατος μου θα έχει έναν καμικάζι και μια καθιστική διαμαρτυρία. Χαίρομαι που δεν είμαι τα ίδια σκατά με τέτοιους ανθρώπους. Με ανθρώπους που ακόμα και αυτό, αυτό το ελάχιστο, το να κυνηγήσουν τους υποψήφιους δολοφόνους των παιδιών τους, όχι να αλλάξουν τον κόσμο. Μόνο αυτό. Το μετράνε βάση το πολιτικό κόστος. Με ανθρώπους που δεν φοβούνται απλά αλλά προσπαθούν να πείσουν και αυτούς που νικάν τον φόβο τους να καθήσουν. Ο μεγαλύτερός μου φόβος δεν είναι μην φάω ξύλο, ούτε μήπως συλληφθώ αλλά μην γίνω έτσι. Μην γίνω σαν αυτούς τους ανθρώπους που βλέπουν γύρω τους τα παιδιά τους να πεθαίνουν, που βλέπουν τους ίδιους να πεινάνε, που βλέπουν να ξυλοκοπούντε ανύμφοι και να βγάζουν κάποιοι λεφτά απο την δυστυχία την δικιά τους αλλά και όλων μας και να τους αρκεί που έχουν τηλεόραση και καλό συναγερμό στο σπίτι. Πως στο διάολο πιστεύουν ότι θα αλλάξουν τον κόσμο; Τόσα χρόνια ψηφίζουν, κατίζουν σε ειρηνικές διαμαρτυρίες, κάνουν μηνύσεις, δουλεύουν σαν τα σκυλιά απλά για να τρώνε και δεν βλέπουν ότι δεν αλλάζουν τίποτα; Τους σκοτώνουν τώρα. Τι άλλο θέλουν; Να πάνε στο διάολο. Είναι το ίδιο συνένοχοι.

Όταν δίπλα σου κάποιος κρατάει όπλο και σημαδεύει ένα παιδί αν εσύ δεν εμποδίσεις αυτόν με το όπλο τόσο είσαι συνένοχος στο θάνατο του. Όταν δίπλα σου βλέπεις να πεινάνε, να ζητιανεύουν, να πετιούνται οικογένειες στο δρόμο απο τις τράπεζες, να φυλακίζοντε και εσύ απλά τους κοιτάς είσαι υποψήφιο θύμα και συνένοχος. Ο δολοφόνος σκοτώνει και τους μάρτυρες (ή τους κάνει σκλάβους του;;;). Εμείς αλλάζουμε τον κόσμο. Και εαν αποτύχουμε τουλάχιστον προσπαθήσαμε. Σίγουρα όμως θα έχουμε αλλάξει τον εαυτό μας. Αυτοί απλά γεννήθηκαν. Απλά θα πεθάνουν μια μέρα. Εμείς τουλάχιστον θα έχουμε ζήσει.

Θα τους γονατίσουμε.

Με δάκρυα στα μάτια. Γιατί εμείς ξέρουμε και κλαίμε και χωρίς δακρυγόνα. Αυτές οι μέρες ήταν του Αλέξη. Αυτές οι μέρες είναι οληνών.

Υ.Γ: Θα γύριζα αυτά που έγραψα να τα ξανα διαβάσω αλλά πιο πολύ ήθελα να κάνω μια κατάθεση ψυχής στους συντρόφους που τώρα ξαγρυπνούν εκεί. Αν λοιπόν αρχίσω να το διορθώνω μάλλον δεν θα σας στείλω ποτέ τίποτα γιατί στα κείμενα δεν τα καταφέρνω.

Μη μας κρίνετε πριν μας καταλάβετε...Μη μας δείχνετε πριν μας δείτε...Μη μας φιμώνετε πριν μας μιλήσετε...Μη μας σκοτώνετε πριν μας αφήσετε να ζήσουμε...Είμαστε τα παιδιά σας και τα εγγόνια σας, οι γείτονές και οι φίλοι σας...Είμαστε η κοινωνία που αφήσατε να δημιουργηθεί...Είμαστε αποτέλεσμα των γενεών του δε βαριέσαι, της αδιαφορίας, της αποχής και της απάθειας. Τώρα καίμε για να μην καούμε, σπάμε για να μην μας σπάσουνε, επαναστατούμε γιατί δεν πάει άλλο.

Είμαστε μαζί σας

Αυτές οι νύχτες ανήκουν στον Αλέξη

Κάποιοι αυτόνομοι

Κατωλη-
ΜΕΛΗ
ΕΧΟΛΗ
ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ
ΖΩΗ

Αρκετά

«Αυτές τις μέρες ήμασταν όλοι ζωντανοί
μιλώντας με τους ζωντανούς...»

επιστολή των φίλων του Αλέξη στα μμε...

Ο θάνατος μπήκε στο σπίτι σου επιτέλους.
Άγγιξε τις θεμελιακές σου ευαισθησίες.
Τόσο καιρό ανεχόσουν... τ' ανεχόσουν όλα...
Δε σ' άγγιζε ο θάνατος τόσων μεταναστών στη δυτική Αθήνα
ήταν σ' άλληνη γειτονιά, βιομηχανοποιημένη, βρώμικη, μακριά,
εκεί κοντά στην εθνική, που περνάς μόνο και ποτέ δε στέκεσαι...
«στο κάτω κάτω τί θέλουν κι αυτοί κι έρχονται εδώ πέρα,
αφού δουλειές δεν έχει ούτε για μας καλή καλή;
δεν κάθονταν στην πατρίδα τους;»
Δε σ' έκοφτε κι απ' την άλλη ούτε που βιάζουν γυναίκες μετανάστριες,
ακόμα κι όταν τίς βιάζουν στο κέντρο της Αθήνας
οι 'προστάτες' της πόλης. Αυτό ήταν πάλη αλλοιού...
"εκεί μωρέ στην Κυψέλη, μέσα στους μαύρους... και ποιος μού λέει εμένα
ότι δεν τούς προκάλεσαν;... γιατί οι μαύρες που κατεβαίνουν εκεί του ψυρρή...
νομίζεις δεν τίς έχω δει τα σαββατόβραδα;... κακομοίρες;..
μωρέ τί κακομοίρες που όταν τίς ρωτάς «καλέ γιατί τήν κάνεις τη δουλειά αυτή;»
σου λέει «βρες μου εσύ μιαν άλλη που να βγάλω ογδόντα ευρώ τη μέρα
κι εγώ τήν παρατάω!» Τί να τής απαντήσεις τότε; «εμ, έτσι που μεγάλωσαν, τί να πούνε;...»
Οι «αυτοκτονίες» στα κρατητήρια; στις φυλακές; πέρασε και δε σ' ακούμπησε...
«μπας και νομίζεις πως μπαίνουν μέσα τίποτα μπουμπούκια; καλοί τσούγλανοι θα 'τανε...»

aaaaaaAAAAARKETAA!!!!

Λυπησιάρη, όταν τα ζεστά χνώτα του θανάτου έφτασαν επιτέλους
τόσο κοντά σου και σε μπούκωσαν, κι είδες πως ο θάνατος που σπέρνεται
μπορεί να πάρει τη μορφή σου, να σου κλονήσει αυτήν
την ευτυχισμένη γαλήνια εστία σου που τόσο μοχθείς να τήν κρατήσεις
με δάνεια και όνειρα ενός καλύτερου πόστου, τότε μόνο λαζαριακά είδες
πως υπάρχει ζωή που σου τήν παίρνουν λίγο λίγο χωρίς να νοιώθεις
πως σ' αναγκάζουν σε μια ευτυχία ξένη...

Α ρε κακομοίρη, πώς να σ' αλλιάξω; τί θα κάνω με σένα;

Είμαστε τόσοι, όλοι μαζί, όχι φίλοι μα σύντροφοι
όχι αδέρφια μα σύντροφοι... κι εσύ δε βλέπεις τίποτα πέρα απ' τη μύτη σου.

Εσύ να 'σαι καλή.

Μα εγώ θα στέκω εδώ και θα φωνάζω, θα σου μιλάω μέσα στ' αυτί σου,
κάθε ώρα όπου σε βρω, όπου σε πετύχω, θα μαλλιάσει η γλώσσα μου,
γιατί είμαι ζωντανή...

μ.μ.

ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΝΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΟΣΜΟ.
ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ.

Δεν είμαστε τρομοκράτες,
«κουκουλοφόροι»,
«γνωστοί-άγνωστοι».

ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ.

Αυτοί, οι γνωστοί-άγνωστοι....

Κάνουμε όνειρα -
μη σκοτώνετε τα όνειρά μας.

Έχουμε ορμή -
μη σταματάτε την ορμή μας.

ΘΥΜΗΘΕΙΤΕ.

Κάποτε ήσασταν νέοι κι εσείς.

Τώρα κυνηγάτε το χρήμα,
νοιάζεστε μόνο για τη «βιτρίνα»,
παχύνετε, καραφλιάσατε.

ΞΕΧΑΣΑΤΕ.

Περιμέναμε να μας υποστηρίξετε.

Περιμέναμε να ενδιαφερθείτε,
να μας κάνετε μια φορά
κι εσείς περήφανους.

ΜΑΤΑΙΑ.

Ζείτε ψεύτικες ζωές,
έχετε σκύψει το κεφάλι,
έχετε κατεβάσει τα παντελόνια και
περιμένετε τη μέρα που θα πεθάνετε.

Δε φαντάζεστε, δεν ερωτεύεστε,
δεν δημιουργείτε.

Μόνο πουλάτε κι αγοράζετε.

ΥΛΗ ΠΑΝΤΟΥ, ΑΓΑΠΗ ΠΟΥΘΕΝΑ -
ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΥΘΕΝΑ

Πού είναι οι γονείς;

Πού είναι οι καλλιτέχνες;

Γιατί δε βγαίνουν έξω:

ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Υ.Γ.: Μην μας ρίχνετε άλλα δακρυγόνα.

ΕΜΕΙΣ κηλαίμε κι από μόνοι μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ ΑΓ.ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Τις τελευταίες μέρες με αφορμή την εν ψυχρώ δολοφονία του 15χρονου Αλέξη από ένστολο μπάτσο, έχει ξεσπάσει μια έκρηξη πρωτοφανούς έντασης οργής και αγανάκτησης που φαίνεται να έχει πολύ βαθύτερα αίτια. Αιτίες που έχουν να κάνουν με ένα μακρύ κατάλογο δολοφονημένων από σφαίρες μπάτσων, από νάρκες συνοριοφυλάκων, από έλλειψη στοιχειωδών κανόνων ασφάλειας στους εργασιακούς χώρους. Αλλά δεν είναι μόνο οι νεκροί, είναι και οι κακοποιήσεις στα αστυνομικά τμήματα, είναι οι συνθήκες στις φυλακές και είναι γενικά ο τρόπος που η εξουσία διαχειρίζεται και καταστέλλει τους υπηκόους της. Είναι και η καθημερινή βία που όλοι δεχόμαστε στους χώρους εργασίας, στα σχολεία, στο κυνήγι της επιβίωσης αλλά και σε όλες μας τις διεκδικήσεις, από τις συνδικαλιστικές μέχρι τις οικολογικές κ.ο.κ., για μια δίκαιη και ανθρώπινη κοινωνία. Όσοι αποσιωπούν όλα αυτά και αναφέρονται στις υλικές ζημιές, όσοι θέλουν να επιστρέψουν το γρηγορότερο σε αυτού του είδους την «κανονικότητα», όσοι παραμένουν αιωνίως αμέτοχοι, είναι συνένοχοι στις επόμενες δολοφονίες που υπόσχεται η «κανονικότητα» αυτή. Όσοι μπορούμε να κατανοήσουμε ότι αυτό που ζούμε είναι μια εξέγερση, και πως, όπως όλες οι εξεγέρσεις, μας δίνει την ευκαιρία να κάνουμε ένα βήμα μπροστά, πρέπει να βιαστούμε και να την αρπάξουμε.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ – ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ! Να απαιτήσουμε όλα αυτά που μας στερούν!

Αυτοί που αποφασίζουν για εμάς χωρίς εμάς είναι με τη πλάτη στον τοίχο, δε μένει παρά να παραδοθούν.

ΚΑΛΟΥΜΕ ΑΝΟΙΧΤΗ ΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ, ΣΥΝΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗΣ ΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ στις 7.30μμ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ ΑΓ.ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Το βράδυ του Σαββάτου η Ελληνική Αστυνομία δολοφόνησε 15χρονο μαθητή.

Η δολοφονία ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι

Ήταν η συνέχεια μιας συντονισμένης δράσης, κρατικής τρομοκρατίας και Χρυσής Αυγής που σαν στόχο είχε τους φοιτητές και τους μαθητές (με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια), τους μετανάστες που εξακολουθούν να διώκονται γιατί γεννήθηκαν με άλλο χρώμα, τους εργαζόμενους γιατί πρέπει να δουλεύουν μέχρι να πεθάνουν χωρίς να αμείβονται.

Η κυβέρνηση τις συγκάλυψε με τους πραίτορες της, αφού κατέκαψε τα δάση το καλοκαίρι είναι υπεύθυνη και για το ότι καίγονται σήμερα όλες οι μεγάλες πόλεις. Προστάτεψε τους κουμπάρους, όσους κάνανε υποκλοπές, όσους κλέβανε τα ασφαλιστικά ταμεία με τα ομόλογα, όσους απήγαγαν μετανάστες, όσους εμπλέκονταν στο παρα δικαστικό κύκλωμα, όσους έκλεψαν με το χρηματιστήριο προστάτεψε τις τράπεζες και τα μοναστήρια που κλέβουν των κοσμάκη.

Έχουμε Εμφύλιο πόλεμο με τους φασίστες, τους τραπεζίτες, το κράτος και τα μ.μ.ε που θέλουν μια γενιά υποταγμένη και μια κοινωνία νοικοκυραίων.

Δεν υπάρχουν δικαιολογίες και προσπάθουν πάλι με θεωρίες περί συννομωσιών και περί ασύμμετρων απειλών να κατευνάσουν τα πνεύματα

Η οργή που ήταν συσσωρευμένη έπρεπε να εκδηλωθεί και δεν πρέπει να σταματήσει

Σε όλο των πλανήτη έχουμε γίνει πρώτο θέμα καιρός ήταν και πρέπει να ξεσηκωθούν παντού.

Η γενιά των φτωχών, των ανέργων, των υποαπασχολούμενων, των αστέγων, των μεταναστών, των νέων θα είναι αυτή που θα σπάει κάθε βιτρίνα και θα ξυπνάει τους νοικοκυραίους από το λήθαργο του εφήμερου Αμερικανικού ονείρου.

**ΜΗ ΒΛΕΠΕΙΣ ΤΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ
ΟΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ**

**ΟΤΑΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΓΕΡΟΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ**

ΑΝΤΙΟ ΑΛΕΞΗ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΘΩΟ ΑΙΜΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΟΥ

κείμενο στήριξης της κατάληψης στο
δημαρχείο του αγ. δημητρίου από το
σύλλογο υπαλλήλων του δήμου.

Ανακοίνωση κατάληψης παραρτήματος στην Πάτρα

06.12.08: Ο 15χρονος Αλέξης Γρηγορόπουλος δολοφονείται εν ψυχρώ από μπάτσο στα Εξάρχεια. Αμέσως σε όλες σχεδόν τις πόλεις της Ελλάδας ξεσπούν γενικευμένες συγκρούσεις που έχουν στόχο κατά κύριο λόγο σύμβολα του κεφαλαίου και της κρατικής εξουσίας. Είναι φανερό πως με αφορμή αυτή τη δολοφονία ξεσπάει μια γενικευμένη κοινωνική οργή και αμφισβήτηση σε αυτό το σύστημα.

Στα πλαίσια αυτού του ξεσπάσματος από την ίδια μέρα που μαθαίνεται η δολοφονία γίνονται ανάλογες κινητοποιήσεις και στην Πάτρα. Από την πρώτη στιγμή μαζεύεται κόσμος στο Παράρτημα και λίγο μετά γίνεται επίθεση στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αχαΐας στην Ερμού. Την επόμενη μέρα παραγματοποιείται πορεία και ακολουθούν πάλη συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις στην Ερμού. Γίνονται 5 συλλήψεις και το ίδιο βράδυ αφήνονται ελεύθεροι σε μια προσπάθεια του κράτους να εκτονώσει την κατάσταση. Τη Δευτέρα γίνεται παρέμβαση στα δικαστήρια μέχρι να απελευθερωθεί 50χρονος σύντροφος ο οποίος είχε συλληφθεί την προηγούμενη νύχτα. Το απόγευμα γίνεται πορεία που καταλήγει στο σταθμό του Super B που ακολουθεί μισάωρη κατάληψη. Στην επιστροφή προς το Παράρτημα γίνονται επιθέσεις σε 3 τράπεζες, στην WIND, την Olympic Airways και το Dia

Τη μέρα της κηδείας του Αλέξη καλείται πορεία στην οποία συμμετέχει χιλιάδες κόσμου και αποκρύβεται από τους ρουφιάνους των ΜΜΕ. Κατά τη διάρκεια της πορείας σπάζονται όλες οι τράπεζες που βρίσκονται στο δρόμο της πορείας. Η πορεία καταλήγει στο Παράρτημα όπου στήνονται οδοφράγματα στους γύρω δρόμους και ξεσπούν πολύωρες συγκρούσεις με τους μπάτσους, στις οποίες υπάρχει τεράστια συμμετοχή. Η αστυνομία ντύνει τους γύρω δρόμους στα δακρυγόνα και στα χημικά ενώ παράλληλα κάνει χρήση και πλαστικών σφαιρών. Μετά από λίγη ώρα κάνουν την εμφάνισή τους τα παρακρατικά

καθάρματα όπου μαζί με ΜΑΤάδες και ασφαλίτες με στρατιωτικό σχηματισμό και με συντονιστή το διευθυντή ασφαλείας Νταβιλόρο επιτίθενται στους διαδηλωτές. Για αρκετή ώρα γίνονται μάχες με τους παρακρατικούς όμως δεν απωθούνται τελικά αφού οι φίλοι τους οι μπάτσοι φροντίζουν να ανοίγουν το δρόμο με συνεχή ρίψη χημικών που αναγκάζουν τον κόσμο να οπισθοχωρήσει σταδιακά προς το Παράρτημα. Τελικά η οπισθοχώρηση σταματάει στην πλατεία Αγ.Σοφίας όπου ο κόσμος καταλήγει σε γύρω σπίτια. Ακολουθεί πογκρόμ παρακρατικών και μπάτσων οι οποίοι τραβούν και χτυπούν κόσμο από καφετέριες και γύρω δρόμους. Παρόλ'αυτά ο κόσμος αποφασίζει να σπάσει τον τρόπο έμπρακτα, κατεβαίνοντας κατά χιλιάδες στην απεργιακή συγκέντρωση της Τετάρτης.

Το έργο των παρακρατικών και των μπάτσων δε θα μπορούσε παρά να συμπληρωθεί από τους δημοσιογράφους επιβεβαιώνοντας για άλλη μια φορά το σύνθημα: ΜΠΑΤΣΟΙ, ΜΜΕ, ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΟΙ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝΕ ΜΑΖΙ. Οι δημοσιογράφοι μιλούν συνεχώς για κατεστραμένα καταστήματα και 2000(!) πολίτες που κυνηγούν τους διαδηλωτές. Όποιος θέλει να δει αν υπάρχουν κατεστραμένα μαγαζιά ας κάνει μια βόλτα στο κέντρο της πόλης. Αποτέλεσε επιλογή μας να γίνει επίθεση μόνο στην αστυνομία, σε κρατικά κτίρια και τράπεζες. Όλα τα υπόλοιπα είναι ψέματα ή ασφαλίτικες προβοκάτσιες. Όσο για τους 2000 πολίτες που βγήκαν στο δρόμο ενάντια στους διαδηλωτές, δεν είναι άλλοι από μερικούς ασφαλίτες και παρακρατικούς τραμπούκους σαν το Σπίνο από την ομάδα του Καλαμπόκα που το '91 είχε δολοφονήσει τον Νίκο Τεμπονέρα (οι παρακρατικοί αναγνωρίστηκαν από παλιότερους συντρόφους). Είναι φανερό και από το γεγονός ότι παρόμοια γεγονότα έγιναν και σε άλλες πόλεις πως το κράτος γι'άλλη μια φορά επιλέγει να χρησιμοποιήσει και τους παρακρατικούς προκειμένου να καταστείλει τις μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις των τελευταίων ημερών.

**ΟΙ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΥΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΦΟΒΙΖΟΥΝ, ΜΑΣ ΕΞΟΡΓΙΖΟΥΝ
ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ**

ΔΕΝ ΕΙΠΑΜΕ ΑΚΟΜΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΗ, ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΤΟΝ ΑΛΕΞΗ
Καλούμε τον κόσμο να συμμετάσχει στην κατάληψη του Παραρτήματος

Κατάληψη Παραρτήματος

THE
REVOLUTION
WILL NOT
BE
TELEVISED ★
ⓐ

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ...

Το Σάββατο 6 Δεκέμβρη 2008, δολοφονήθηκε εν ψυχρώ ο 15χρονος σύντροφος Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος χτυπημένος από μία σφαίρα στο στήθος από το όπλο του ειδικού φρουρού Επαμεινώνδα Κορκονέα.

Αντίθετα με τις δηλώσεις των συνενόχων στη δολοφονία πολιτικών και δημοσιογράφων δεν πρόκειται για «μεμονωμένο περιστατικό» αλλά για έκρηξη της κρατικής καταστολής που συστηματικά και οργανωμένα θέτει στο στόχαστρο τους αντιστεκόμενους, τους εξεγερμένους, τους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές. Είναι το αποκορύφωμα της κρατικής τρομοκρατίας που εκφράζεται με την αναβάθμιση του ρόλου των κατασταλτικών μηχανισμών, τον συνεχή εξοπλισμό τους και την αύξηση των ποσοστών βίας που ασκούν, με το δόγμα της «μηδενικής ανοχής», με την προπαγάνδα εγκληματοποίησης και συκοφάντησης των αγωνιζόμενων.

Όλη αυτή η συνθήκη είναι που προετοιμάζει το έδαφος για την ένταση της καταστολής, επιχειρώντας να αποσπάσει συναίνεση και οδηγεί τα χέρια των ένστολων φονιάδων που σήμερα στοχεύουν τους αγωνιστές, τους νεοδησίους, τους κολλησμένους που εξεγείρονται σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια.

Η δολοφονική βία απέναντι σε εκείνους που αγωνίζονται στοχεύει στην τρομοκράτηση και τον παραδειγματισμό όλων εκβιάζοντας την κοινωνική υποταγή. Είναι η κορύφωση της γενικευμένης επίθεσης του κράτους και των αφεντικών απέναντι σε ολόκληρη την κοινωνία, για την επιβολή σκληρότερων όρων εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Μιας επίθεσης που αντανακλάται καθημερινά στη φτώχεια, τον κοινωνικό αποκλεισμό, τον εκβιασμό της προσαρμογής στον κόσμο των κοινωνικών και ταξικών διαιρέσεων, τον ιδεολογικό πόλεμο και τον εμπαιγμό μέσα από τους κυρίαρχους μηχανισμούς χειραγώγησης (ΜΜΕ). Μιας επίθεσης που μαίνεται σε κάθε κοινωνικό χώρο και απαιτεί από τους καταπιεσμένους τον διαχωρισμό και την σιωπή. Από τα σχολικά κελιά και τα πανεπιστήμια ως τα κάτεργα της μισθωτής σκληριάς με τους εκατοντάδες νεκρούς από “εργατικά ατυχήματα” και τις συνθήκες ανέχειας για μεγάλο μέρος του πληθυσμού, από τα ναρκοθετημένα σύνορα, τα παγκρόμ και τις δολοφονίες μεταναστών, τις “αυτοκτονίες” κρατουμένων στις φυλακές και τα αστυνομικά τμήματα ως τις “τυχαίες εκηρσσοκροτήσεις” στα μπλόκα και ως την καταστολή τοπικών αντιστάσεων, η δημοκρατία δείχνει τα δόντια της. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες άγριας εκμετάλλευσης και καταπίεσης, απέναντι στην καθημερινή λεηλασία και το πλιάτσικο που επιδίδονται κράτος και αφεντικά με λάφυρα την εργατική δύναμη, τη ζωή, την αξιοπρέπεια και την ελευθερία των καταπιεσμένων, η συσσωρευμένη κοινωνική ασφυξία συνοδεύει σήμερα την οργή που ξεσπά στους δρόμους και τα οδοφράγματα για την δολοφονία του Αλέξανδρου.

Από την πρώτη στιγμή που έγινε γνωστή η δολοφονία ξεσπούν αυθόρμητες πορείες και συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας, καταλαμβάνεται το Πολυτεχνείο, η ΑΣΟΕΕ και η Νομική, ενώ γίνονται επιθέσεις σε κρατικούς-καπιταλιστικούς στόχους σε πολλές περιοχές. Πορείες, συγκεντρώσεις και επιθέσεις εκδηλώνονται στη Θεσσαλονίκη, την Πάτρα, το Βόλο, τα Χανιά, το Ηράκλειο, τα Γιάννενα, την Κομοτηνή, την Ξάνθη, τις Σέρρες, τη Σπάρτη, την Αλεξανδρούπολη, τη Μυτιλήνη. Στην Πατησίων οι συμπλοκές διαρκούν όλη νύχτα. Έξω από το Πολυτεχνείο τα ΜΑΤ κάνουν χρήση πηλαστικών σφαιρών.

Την Κυριακή 7/12 χιλιάδες άνθρωποι πορεύονται προς τη ΓΑΔΑ επιτιθέμενοι στις αστυνομικές διμοιρίες και ακολουθούν ηρωταφανούς έντασης συγκρούσεις στους δρόμους του κέντρου που διαρκούν μέχρι αργά τη νύχτα. Από τα γεγονότα υπάρχουν πολλοί διαδηλωτές τραυματίες και αρκετοί συλληφθέντες.

Από τη Δευτέρα το πρωί μέχρι σήμερα η εξέγερση γενικεύεται. Οι τελευταίες ημέρες είναι γεμάτες από αναρίθμητα κοινωνικά γεγονότα: μαχητικές μαθητικές κινητοποιήσεις με πορείες και –σε πολλές περιπτώσεις επιθέσεις– σε αστυνομικά τμήματα αλλά και συγκρούσεις με τους μπάτσους τόσο στις γειτονίες της μητρόπολης όσο και σε ολόκληρη τη χώρα, μαζικές διαδηλώσεις και συγκρούσεις διαδηλωτών με την αστυνομία στο κέντρο της Αθήνας κατά τις οποίες γίνονται επιθέσεις σε τράπεζες, πολυκαταστήματα και υπουργεία, πολιορκία της Βουλής στο Σύνταγμα, καταλήψεις δημόσιων κτιρίων, συγκρουσιακές πορείες και επιθέσεις σε κρατικούς-καπιταλιστικούς στόχους σε πολλές πόλεις.

Οι επιθέσεις σε νεοδησίους και ευρύτερα αγωνιζόμενους ανθρώπους, οι δεκάδες συλλήψεις, οι ξυλοδαρμοί και σε ορισμένες περιπτώσεις οι απειλές με υπηρεσιακά όπλα ή η συνεργασία με τα παρακρατικά κοπρόσκυλα –όπως στην περίπτωση της Πάτρας, όπου μπάτσοι μαζί με φασιστοειδή εφόρμησαν εναντίον των εξεγερμένων της πόλης– είναι ο τρόπος με τον οποίο τα ένστολα κρατικά σκυλιά εφαρμόζουν το δόγμα της “μηδενικής ανοχής” υπό τις εντολές των πολιτικών αφεντικών, προκειμένου να αντιμετωπιστεί το κύμα της εξέγερσης που πυροδοτήθηκε το βράδυ του περασμένου Σαββάτου. Την τρομοκρατία του αστυνομικού στρατού κατοχής συμπληρώνει η παραδειγματική αντιμετώπιση των συλληφθέντων με

απόδοση βαρύτητας κατηγοριών και προφυλακίσεις. Στη Λάρισα 8 συλληφθέντες διώκονται σύμφωνα με τον τρομονόμο και έχουν κριθεί προφυλακιστέοι, αντιμετωπίζοντας την κατηγορία της εγκληματικής οργάνωσης. Με την ίδια κατηγορία βαρύνονται 25 μετανάστες που συνελήφθησαν στην Αθήνα. Στην Αθήνα επίσης άλλοι 5 συλληφθέντες από τα γεγονότα της Δευτέρας προφυλακίστηκαν, ενώ πέντε ακόμα άτομα που συνελήφθησαν τη νύχτα της Τετάρτης κρατούνται κατηγορούμενοι με κακουργήματα και περνάνε από ανακριτή τη Δευτέρα.

Παράλληλα εξαπολύεται ένας παραπληθυντικός πόλεμος προπαγάνδας ενάντια σε όσους αγωνίζονται, ένας πόλεμος που στρώνει το δρόμο της καταστολής με στόχο την επιστροφή στην ομαλότητα της κοινωνικής αδικίας και υποταγής.

Τα γεγονότα που ξέσπασαν αμέσως μετά τη δολοφονία, ξεσήκωσαν ένα κύμα διεθνούς κινητοποίησης στη μνήμη του Αλέξανδρου και σε αλληλεγγύη με τους εξεγερμένους που μάχονται στους δρόμους εμπνέοντας την αντιπίθεση στον ολοκληρωτισμό της δημοκρατίας. Συγκεντρώσεις, πορείες, συμβολικές επιθέσεις σε ελληνικά προξενία έχουν πραγματοποιηθεί σε πόλεις της Κύπρου, της Γερμανίας, της Ισπανίας, της Οανίας, της Ολλανδίας, της Μ. Βρετανίας, στην Ιρλανδία, την Ελβετία, την Αυστραλία, την Σλοβακία, τη Ρωσία, τη Βουλγαρία, το Βέλγιο, την Ιταλία, την Γαλλία, την Πολωνία, τις ΗΠΑ, την Κροατία, την Τουρκία, την Αργεντινή, τη Χιλή και αλλού.

Συνεχίζουμε την κατάληψη του Πολυτεχνείου που ξεκίνησε το βράδυ του Σαββάτου δημιουργώντας έναν χώρο για κάθε αγωνιζόμενο και ακόμα μία σταθερή εστία αντίστασης μέσα στην πόλη.

Στα οδοφράγματα, στις καταλήψεις των σχολών, στις πορείες και τις συνελεύσεις κρατάμε ζωντανή τη μνήμη του Αλέξανδρου, αλλά και του Μιχάλη Καλτεζά, του Carlo Juliani, του Μιχάλη Πρέκα, του Χριστόφορου Μαρίνου και όλων των συντρόφων που δολοφονήθηκαν από το κράτος. Δεν ξεχνάμε τον πόλεμο μέσα στον οποίο οι σύντροφοί μας έπεσαν νεκροί από τα πυρά της καταστολής, κρατάμε ανοιχτό το μέτωπο της συνοδικής άρνησης του γερασμένου κόσμου της Εξουσίας. Τα εγχειρήματά μας είναι ζωντανά κύτταρα του ανυπότακτου, ελεύθερου κόσμου που ονειρευόμαστε χωρίς αφεντικά και δούλους, χωρίς αστυνομίες, στρατούς, φυλακές και σύνορα.

Οι σφαίρες των ένστολων φονιάδων, οι ξυλοδαρμοί και οι συλλήψεις διαδηλωτών, ο χημικός πόλεμος με ασφυξιογόνα, η ιδεολογική επίθεση της Δημοκρατίας, όχι μόνο δεν θα καταφέρουν να επιβάλουν τον τρόπο και την σιωπή αλλά γίνονται οι αιτίες να υψωθούν απέναντι στην κρατική τρομοκρατία οι κραυγές του αγώνα για ελευθερία, να εγκαταλειφθεί ο φόβος να συναντηθούμε –όλο και περισσότεροι, νεολαίοι, μαθητές, φοιτητές, μετανάστες, άνεργοι, εργαζόμενοι- στους δρόμους της εξέγερσης. Για να ξεχειλίσει η οργή που θα τους πνίξει!

**ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ, ΤΑ ΤΣΙΡΑΚΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΚΕΔΕΣ ΤΟΥΣ
ΜΑΣ ΚΟΡΟΪΔΕΥΟΥΝ, ΜΑΣ ΚΛΕΒΟΥΝ, ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ!
ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΘΟΥΜΕ, ΝΑ ΑΝΤΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ!**

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΑΝΕΞΗ!

**ΟΠΟΙ ΚΑΙ ΟΠΕΣ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ
ΔΕΥΤΕΡΑ 15/12 ΣΤΙΣ 09.00**

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ

Στέλνουμε την αλληλεγγύη μας σε όλους και όλες που καταλαμβάνουν σχολές και σχολεία, διαδηλώνουν και συγκρούονται με τους κρατικούς δολοφόνους σε όλη τη χώρα.

Στέλνουμε την αλληλεγγύη μας στους συντρόφους από το εξωτερικό που κινητοποιούνται μεταφέροντας τη φωνή μας παντού! Στη μεγάλη μάχη για την παγκόσμια κοινωνική απελευθέρωση είμαστε μαζί!

Κατάληψη Πολυτεχνείου / Παρασκευή 12/12
Συνέλευση της κατάληψης κάθε μέρα στις 8μ.μ. στο Πολυτεχνείο

homo sacer quarter

Ένα αγόρι κατοικεί εκτός-τόπου. Δύο γουρούνια εφορμούν μέσα στο εκτός-τόπου. Στη διασταύρωση αυτών των δύο τροχιών γεννιέται το γεγονός. Το αγόρι αμφισβητεί την παραβίαση των ορίων του εκτός-τόπου από τα γουρούνια. Τα γουρούνια παρκάρουν εντός-τόπου και διασχίζουν και πάλι τα όρια της ετεροτοπίας, περπατώντας. Τα γουρούνια εγκαλούν το αγόρι. Το αγόρι αποκρίνεται στην έγκληση. Τα γουρούνια πυροβολούν, κι εξολοθρεύουν την «ζωή που δεν αξίζει να βιωθεί». Τα γουρούνια επιστρέφουν στο εντός-τόπου. Τα όρια του εκτός-τόπου θρυμματίζονται κι όλος ο αστικός χώρος από άκρη σε άκρη συνδέεται και μεταστοιχειώνεται από ένα πυκνό φλεγόμενο δίκτυο ετεροτοπίας: η πόλη καίγεται.

Για την κυριαρχία κάθε ζωής εκτός-τόπου είναι μια ζωή ανάξια να βιωθεί. Η κατάσταση εξαίρεσης επιβάλλεται, έστω κι ανασταλτικά, σε κάθε ζωή εκτός-τόπου, σε κάθε ζωή που πράττεται όχι ως μια ενατένιση της ιδιωτικότητας και της εμπορευματικής της πανοπλίας, μα ως μια κοινωνική σχέση, ως μια αυτοθεσμισμένη κατασκευή του χώρου και του χρόνου συνύπαρξης. Η κυρίαρχη εξαίρεση δεν αφορά τόσο τον έλεγχο ή την εξολόθρευση αυτού καθαυτού του πλεονάσματος, μα την δημιουργία ή τον ορισμό ενός χώρου όπου η δικαίκο-πολιτική τάξη μπορεί να επικυρώνεται αδιάλειπτα. Η κατάσταση εξαίρεσης ταξινομεί τον χώρο και τα σώματα μέσα σε αυτόν. Τα βάζει σε τάξη. Τους επιβάλλει την τάξη. Με αφομοίωση, εμπορευματοποίηση, επιτήρηση και πειθάρχηση. Εκτελώντας τους παραβάτες με φυλακές, με ψυχιατρεία, με περιθωριοποίηση. Κι όταν κι όπου χρειαστεί, με σφαίρες, με σφαίρες, με σφαίρες.

Σε μια κοινωνία αφιερωμένη στην παραγωγή ιδιωτικοτήτων, η δολοφονία ενός αγοριού μπορεί να νοηθεί, μπορεί να μιληθεί μονάχα υπό όρους της αξίας της ιδιωτικότητάς της, της οντολογικής βάσης της ιδιοκτησίας: το ιερό δικαίωμα πάνω στην δική μου ζωή. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος κατά τον οποίο ο θάνατος μπορεί να είναι πολιτικός: ως καταστροφή της πηγής της ιδιοκτησίας. Η καταστροφή της ιδιοκτησίας, πόσο μάλλον της πηγής της, είναι ένα τρομακτικό έγκλημα στον αστικό κόσμο. Ακόμα ή ειδικά όταν διαπράττεται από τον μηχανισμό στον οποίο έχει ανατεθεί η διασφάλιση της. Μα το να καταστρέφεις ιδιοκτησίες για να εκδικηθείς την καταστροφή της ιδιοκτησίας, αυτό είναι διπλά ειδικό: Μα δεν καταλάβατε τίποτα λοιπόν; Όλα αυτά τα δάκρια, όλα αυτοί οι θρήνοι τα γκρο-πλαν και τα ρέκβιεμ δεν είναι για ένα αγόρι που επιτέθηκε στην εξουσία-που-εγγυάται-την-ιδιοκτησία, είναι για την εξουσία που δεν έκανε το καθήκον της: να υπερασπιστεί την ζωή ως υπέρτατη ιδιοκτησία, ως ιδιωτικότητα.

Το σώμα ενός εχθρού, νεκρό πια μπορεί να αποστειρωθεί, να σκυλευτεί, και να μετατραπεί σε συμβολικό κεφάλαιο για την αναπαραγωγή της κυριαρχίας, και εν τέλει στην ίδια την αναγγελία ή την υπενθύμιση της δυνατότητας της επιβολής μιας γενικευμένης κατάστασης εξαίρεσης. Μιας έκτακτης ανάγκης που επικυρώνει το μονοπώλιο της κυριαρχίας στον ορισμό του πραγματικού μέσω της κατάργησης της συμβολικής νομιμοποίησης της. Η κυριαρχία με δάκρια ουρλιάζει: είστε όλοι ιδιώτες ή είστε όλοι εν δυνάμει πτώματα. Και η κοινωνία πέφτει στα γόνατα με δέος μπροστά στο προστάζον είδωλό της και μετανοεί: mea culpa από εδώ και πέρα θα κοιτάζω την πάρτη μου, όσο κι εσύ διασφαλίζεις την αναπαραγωγή της. Η επιστροφή στην κανονικότητα του ιδιωτικού είναι στρωμένη με το θέαμα της γενικευμένης εξαίρεσης.

Φέτος δεν γεννιούνται ούτε Χριστοί ούτε Παναγίες.

Το καλύτερο παραμύθι του κόσμου κήκε.

Όχι σαν το δέντρο του Συντάγματος χτες

αλλά σαν τα προσχήματα της Δημοκρατίας

στην οδό Μεσοποταμίας πριν 4 μέρες.

Εθεάθη χτες το πρωί ο υπουργός παιδείας

να χαμογελάει μπροστά στις κάμερες.

Η παιδεία αυτού του κόσμου

καθρεφτίστηκε για μια στιγμή στην ωρότητα,

την υποκρισία, την αδιαφορία

και τον σαρκασμό του υπουργού της.

Και μετά πήραν το λόγο οι μαθητές...

**αυτοί που γεννιούνται και πεθαίνουν, αυτοί που ζουν
αυτοί που βλέπουν το δέντρο του Συντάγματος
Μεσοποταμίας, αυτοί που χαμογελάει μπροστά
της Εθνοσυνέλευσης, αυτοί που χαμογελάει μπροστά
με ψυχραιμία, αυτοί που χαμογελάει μπροστά**

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΙΚΟΝΑ, ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Η κόλληση των ζωντανών
δεν είναι κάτι που θα υπάρξει...

Αν υπάρχει μία,
είναι αυτή που βρίσκεται εδώ,
η κόλληση που κατοικούμε
κάθε μέρα.

Δύο τρόποι υπάρχουν
για να γλιτώσεις το μαρτύριό της.
Ο πρώτος είναι εύκολος σε πολλούς:
δέξου την κόλληση και γίνε μέρος της
έτσι που να μην τη βλέπεις πια.
Ο δεύτερος είναι επικίνδυνος
και απαιτεί συνεχή
επαγρύπνηση και γνώση:
ψάξε και μάθε να αναγνωρίζεις
ποιος και τι,
στη μέση της κόλλησης,
δεν είναι κόλληση
και αυτά κάνε
να διαρκέσουν
δώσε τους χώρο.

